

17. szám.
October 22-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Főszékre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizetési m. postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Az 1864-iki lóverseny a pesti gyepen.

Mindenütt, de mindenütt
Nagy jelei az időnek!
A multnak és a jelennek,
És azoknak, mik még jönnek.

Mínhogy már szokás, s ki van hirdetve
Hogy lófuttatás legyen szüretre
Meg is történt, le is folytott máig,
Jelen voltak a lovak — s gazdáik.

Mínhogy díjak is vannak kitűzve
Nyerjük el hát, de ne jöjjünk tűzbe
S hol fél ló fejet ki nem vehetnének,
Fűziózzunk! s a díjt osszszuk ketté.

S ha „egy“ magát e pályára szánta,
Semmiféle ellenzék ne bántsa!
Mit hajszozná egymást anynyi jó ló?
Az az egy ló hadd fussa meg solo.

Fogadásnak is csak illik lenni,
A fogadott összeg akármennyi.
Nem arany, nem bankó; hanem váltó,
És az is még „drey monat a dato.“

S hogy a lóárverés is meglégyen
A híreért; — segítének eképen.
Q megvette X lovát nagy áron,
S ugyanannyit Q-tól X vásárolt.

Mindenütt de mindenütt
Nagy jelei az időnek.
A multnak és a jelennek
És azoknak, mik még jönnek.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Van nekem egy komam uram, a kit in különben nagyon szeretem; odagyűn a napokba hozam s aszongya: „jaj, kedvezs komam uram, nem tudok mar, hova fordulyak? Csak retentes izz az, mikor az Isten megveri az embert rossz szomszidokkal. — It van mingyar a job szomszidom, az a szalami csinyalo, ezel örökösen procesusom van, hol in exequalok ütöt, hol ü exequalya engem. Niha-niha boxirozasra is kerül a sor. Alatomba se hagy bikit. Küveket athajigalya kertembe; tyukokat atereszti, hogy leesznek mind olaszkaposztamat. Ha tülem körtefa athajlik hozza, leszedi tüle az a' mat, viszont ü tüle athajlik hozam bodzafa, mind becsunyitya udvaromat, nem gyözök sepernyi. Mindig fenyegeti nekem, hogy ram tör: kinytelen vagyok ijelnapal straszalnyi miata. Jaj! micsoda sok baj van nekem vele! — A bal szomszid, a bruder Berliner, ez valami hires Schneider, de nem Männerschneider, se nem Damenschneider, hanem Aufschneider. No ez ugy mutatya, mintha engem nagyon szeretni. A hun meglát, fogja engem karon: gyere bruder ide, gyere bruder oda: viszi balba, kocsmaba, aztan rendesen velem megfizeteti maga helyet izz a vacsorat, meg entréet. Minapaba izz elviszi engem tanczmulatsagaba, öszeveszekedi magat a Dani sogoral a tanczon, lesz belüle verekedis; in kapok a kik foltokat, ü meg elviszi a tanczosnyit maganak. Ha pedig leülünk kartyazni, mindig elnyeri pinzemet; ismeri kartyat hatulyarul, belenizi enyimbe; ha pedig in nyertem, aszt mongya: kritara jatszotunk is elszalad. Aztan hatam mögöte mindig rossz viczeket csinalya ram, s a mit nigyszem közöte beszilek neki, mind elarulya

töbi szomszidnak. Aj! ez izz nagyon kelemetlen jo barátom nekem. Azutan a vis a vis-m; az a francia nyelvmester. In nem tudok, honan került az ide mi közink magat? Az iszonyu impertinens ember. Mindenbe bele avatya magat. Mindig hatalmaskodik, aztan mindig duellumal fenyegeti; pedig a nekem nem mulatsag. Csak megteni ördög szivesiget, hogy elvine ütöt, bizony megfizetnik neki forspontot irté. Negyedik szimszidom, az a gürtüg, az asztrakanprim-kereskedö, a ki szomszidom a kertek alata, az meg igen goromba, kevely fráter. Nem lehet vele conversalnyi. — Mar most micsoda retentes alapotya ez nekem! It gyünek hoszu tili iczakak, nem tudok kivel kelene mulatnyi, kivel kelene barátkoznyi. Utolyara izz aszt mondanik, hogy legjobb lene talantan mig az a francia nyelvmester; ha anak megtalalnam baratsagat. Hiszen ha mindenre aszt mondanik neki, hogy „oui, oui;“ talan csak nem kihina duellumra.“

Igy panaszkota előtem kedvezs komam uram, a kit in nagyon szeretem.

Feleltem neki ra magam:

„Kedvezs komam uram. Ne keresen maga baratsagot se a job szomszidnal, se a bal szomszidnal, se a vis a vis-nil, se a dos a dos-nal, van maganak igen szip familiaja, van maganak szip is jo hitvezstarzsa, vanak maganak szip magzatyai, azok közöte egy deak izz, a kit nagyon dicsirnek, logikaban első eminens! Csinalya maganak saját hazaban jo baratsagot, is mulasa othon.“

No lasa kedvezs tekintedezs barátom uram, nem hine ember, hogy mig ilyeneket izz lehet felfedeznyi vilagon!

Tallérossy von Zebulon.

Új párbaji rendszabályok,

kidolgozta a késő kor használatára
Kakas Márton.

Előszó. Minthogy a párbaj oly intézmény, n elyet bár a törvények szigoruan tiltanak, még

is az emberiség nélküle el nem lehet, sok olyan sérelem forogván fenn az életben, a miért a törvények hatalma elégtételt adni nem illetékes, minők például tánczvigalmakban az előtánczosi jogsérelem, a kritikus major potenciája a poeta

nemesi telkén, és különösen a fiatal tanulóknak fekete kávé mellett eldöntetlenül maradt vitái, a mikre nézve okvetlenül szükséges, hogy a párbaj, mint appellatorium forum fennhagyassék; — de másrészt az is multhatatlanul kívánatos, hogy a míg egy részt a becsületnek elégtétetik, kezekben és lábokban fogyatkozás ne történjék, annál fogva czélszerűnek találtuk a régi „code du duel“-nek ujonnan való kidolgozását.

1-ső §.

„A pisztolyokba ne tétessék golyó.“

A többi paragraphusok aztán maradhatnak úgy, a hogy eddig voltak.

Még százszor is az alagút korlátai!

„Tekintetes szerkesztő úr.“

Most már én is panaszt emelek az alagút igazgatósága, respective az alagút korlátlansága ellen! Tessék végig hallgatni. Mult vasárnap betértem Budán a „három kapás“-hoz egy kis új borra, s miután kellő meggyőződést szereztem magamnak e tárgy mibenléte felől, elhatározám magamban komolyan és rendületlenül, hogy már most visszamegyek Pestre. Természetesen az alagutat választám e szándékom közvetítő eszközéül. Minden rendben találtatott; a budai oldalon jobb felül bementem, lefizettem a taksát, s haladtam előre. Azonban a véletlen szeszélye úgy hozta magával, hogy a jobb oldali járdáról valahogy letévedjek. Minthogy nincs korlát. E tájékozatlan helyzetben, csoda-e, ha több rendbeli elgázoltatási merényletek gondviselészerű kikerülése után, végtére is a baloldali járdára kerültem által, a hol a szemközt jövő publikum éppen akkor tolongott a pesti színházból. Quis contra torrentem? ki usznék folyam ellen. Én csak mentem, mendegéltem a többiekkel előre, s mikor már azt hittem, hogy mingyárt otthon leszek; hát egyszer csak megint ott voltam a három kapás előtt. — No már bemegyek e felől magamnak felvilágosodást szerezni; megnyervén melyet is; újra neki indultam a Pestre átmenetelnek. Másodszor megint csak újra és ismét visszakerültem a három kapáshoz, s harmadszori sikerületlen kísérlet után végre is kénytelen voltam ugyanott másnap délre megvirradni. — Uram, ez tírhetetlen hanyagság! Ki látott ilyen komplikált alagutat,

a kiből az ember fényes éjszaka ki nem talál? Hisz ez nem alagut, hanem labyrinthus! És mind ez nem történt volna, ha a járdáknak korlátjaik volnának. Azért én a korlátra szavazok.

Bús Gergely,

szabada'mazott borfogyasztó.

Orosz humor.

Mikor I. Napoleon abba a szerencsétlen muszkarszági hadjáratba indult, Vilnában valami vándor színész csapat nagy diszelőadást tartott a tiszteletére, adván elő egy alkalmi drámát, melyben rettenetesen szidják, csúfolják a futó muszkákat.

Nem sokára aztán fordult a koczka: Napoleon, mint vesztés hagyta el Lengyelországot, s a muszkák visszatértek Vilnába.

A színészcsapat igazgatója egész alázattal jelent meg az orosz tábornoknál, szolgálatkészen ajánlva, hogy van egy jeles alkalmi darabja, 'a miben Napoleont s a futó francziákat teszik tönkre, engedje meg, hadd adassa elő.

Nem; szólt az orosz vezér. *Azt a darabot kell előadnotok, a miben bennünket gyaláztatok. És ha egy szót kihagytok belőle, száz kancsuka éri hátatokat.*

Este tömve volt a színház orosz tisztekkel. A sűgőlyukban egy orosz auditor foglalt helyet, az ügyelt fel rá, hogy mindent elmondanak-e a színészek, a mi a darabban van? Valahányszor aztán egy-egy rettentő csúfság volt mondva a muszkákra, azok elkezdtek halatlantul brávozni és tapsolni, míg a szegény színészt, kinek azt el kellett mondani, majd a nehéz nyavalya törte ki féltében.

A tábornok maga kaczagott legjobban, midőn szentül szembe gunyolták a színpadról.

Valódi kegyetlen muszka humor!

Historiai forgácsok.

1795-ben Championnet, köztársasági hadvezér Frankfurt alá érkezett a táborával. Ott kellett volna a poroszokkal ütközetet elfogadnia. Hanem a mint a szép kalászos mezőket meglátta Frankfurt körül, megsajnálta a tájékat: „ezt ne gázoljuk le,“ mondá, s néhány mérfölddel odább ment, a hol már learattak; ott is csak megverte a burkust. Hanem hasonló okból még aligha változtatta meg a csatatervét hadvezér.

Kérdések felelet nélkül.

Mi oka lehet annak, hogy a

Constitutionelle

OESTERREICHISCHE ZEITUNG

czime ilyen betűkkel van nyomtatva.

Mindegy.

- Phi! egész a bőrömig átztam, pedig ugyan csak siettem.
 — Látod János : én is csak odáig áztam át, pedig nem siettem úgy, mint te.

Az általános világ nyelv,

vagy

mi lenne belőle, ha az a tudósok congressusa összejönne, mely egy mindenkinek szóló nyelv fölött a „mi tudósunk” indítványa szerint tanácskozní kénytelenítetnek.

A mi tudósunk indítványa az, hogy A az első betű, tehát A B az első lény a világon = az ember A C tehát legyen az ökör. (Ez persze legtöbbször részeseül abban a tisztességben, hogy a nevét az emberével összekonfundálják).

Tessék hozzá szólni.

Spanyol tudós. Az én nézetem szerint sokkal előbb volt a világon a bika, mint az ökör; tehát legyen az A C anyi, mint „Bika.”

Arab tudós. Én azt kívánom, hogy legyen az A C a „Teve.” Nálunk a feve a leghasznosabb barom.

Román tudós. Én úgy találom, hogy a bivaly mind szellemi tulajdonaira, mind alakja plasticitására nézve; de különösen bőrének tartóssága miatt az ökörnél sok-

kal különb állat. Nekem is van otthon kettő. Tehát legyen az A C „Bivaly.”

Grönlandi tudós. Én nem ismerek hasznosabb állatot a czethalnál; s azt hiszem, hogy nagyobb sem igen találhatik nála; mint legnagyobb állat, méltán megérdemli, hogy a „Czethal” legyen az A C.

Keletindiai tudós. Úgy illik, hogy az ember után a legtöbb szellemi tehetséget tanusító állat következék; az pedig elvitázhatlanul az elefánt; nekem az elefánt legyen az A C.

Szigetvilági tudós. Az én szigetemen nem lakik más nemes állat, mint a disznó; én kérem, hogy a malacz legyen az A C, mert különben én ennek a két betűnek semmi hasznát sem fogom vehetni.

Müncheni tudós. Nekem legkedvesebb állatom a pudlím, én kívánom, hogy a „Kutya” legyen az A C, egyébiránt — mi várhatunk : nem oly sietős, hogy megértsük egymást.

Magyar tudós. Fogadom, és országosan, és ünne-

Mexikói verbungos.

Gyere pajtás Mexicóba!
Lesz bőség puha czipóba;
Fán terem ott a szalonna,
Minden kaktus egy bor-tonna.

Ananászt kapsz prófunt helyett,
Früstökre elefánt tejet
S minden napra a menázsban
Egy-egy pulyka óriás van!

Dohányt is kap minden fika,
Mit nem látott a trafika
S ha kell neki, — pipa helyett, —
Egész tűzokádó hegyet.

Spékelt nyúl ott az ellenség,
Fogni kell, hogy el ne essék:
S hogyha néha megütözköznék
Gombócokkal lövöldöznek.

S a mi legjobb, itten soha
Nem lesz senki közkatona,
A mint felcsap, lesz őrmester,
S onnan egyszerre obester!

K—s M—n.

péyesen ovást teszek ellene, mind magam, mind utóda-
im nevében, hogy az ökör, akármilyen nagy ökör le-
gyen is, Magyarországon ilyen könnyen nemességet
acquirálhasson. Nekem legnemesebb állatom a ló. Ez van
mingyárt közvetlenül az ember alatt. Ha a tudományos
gyülekezet elhatárázása is, hogy bár micsoda más állat
legyen is az A C, mint a „Ló,” mi meghajlunk az erő-
szak előtt, mi tűrni és hallgatni fogunk; de soha sem-
miféle A C-ra ráülni nem fogunk.

Az egész világ minden természet tudósa. Tessék
felütni Buffont, Cüviert, és látni fogja minden ember,
hogy az ember után természetrajzilag legközelebb kö-
vetkező állat — a „Majom.”

Mire az egész tudós gyülekezet általános hajbaka-
pással ünnepelvén meg a Babeltornyának másodszeri
alapköletételét, re infecta, miként akkor, kiki a maga
nyelvén káromkodva szétoszlik.

Biczegő Dani a miskolci színházban október 16-án.

Kora reggel tükröm elé álltam monologizálni e théma felett: hogy a kinek hosszas szoba börtöne ajtáját a visszatért egészség felnyitja, örömben mitevő legyen? Hitelezőit elégitse ki, vagy szaporítsa számukat? „Nem Dániel, e napon új életet kezdünk; élveid ezután a „nemes“ titulust hordják homlokukon. — Ma országos vásár napja lévén, elviszlek a théatromba, hol Hugo Károly „Báró és Bankárját“ passionátus úri komédiások „*protestáns tornyukra*“ jótékonyezelőzák.“ —

A dictumból factum lett, elérkezvén az estve a javuló ember komoly lépéseivel törekedtem színházunk felé, melynek utczára kicsucorodó előcsarnoka körül mint kasából kiesztett raj gomolygott a nép. — Erős furakodás után a pénztárig hatoltam, s a pénztárnoktól egy „szabad jegyet“ kértem. — „Olyasmivel nem szolgálhatok“ volt a válasz. — „Igen, de én az Üstökös referendáriusa vagyok“, — „Ha Dárius ön, úgy személyére nem egy, — de 50 jegyet váltson, azt osztán megköszönik a protestáns tornyok és harangok.“ —

Látván, hogy levelezői magas stylusomat ezen uraság nem bírja felfogni, vettem tőle egy bankó forint ára bilétet, s azzal csúsztam előre, de a tolongó nép gyöngé „egyenlőtlen lábom“ alól kikapta a földet, és mint áradat ragadott magával, miglen csontjaimat megropogtatva bevitt a színházba. — E bevitelnél már csak az a bevétel veszedelmesebb, mikor az embert a „törvény általma alá“ elől hátul policzáj viszi be. — A légi út közben a halál félelme nem környékezett, mert én „életemet“ a pozsonyi Hungáriánál biztosítottam, melynek pedig — programja szerint — „három millió forintot „képzendő“ alapja van, — más szavakkal „a 3 millió forint csak „képzendő.“ — Tenger nép vett körül, egymáshoz lapultunk, mint tonnában a heringek. — Méregettem szomszédaimat, nagyra termett férfiak voltak ők, alacsonyágom nem vala képes vállalkon át szemlét tartani a közönség felett, — miglen egy kis rés villant meg szemem előtt, melyen át láthatám, hogy a 160 zártszéken elegáns dámák, a 38 páholyban gazdagon piperezett nagyságok foglaltak helyet, — se fönt, sem alant nem vettem észre „Eugénia botot“, mert az masinóidainkhoz csak a jövő héten érkezik. —

Tűnődtem, hogy mily gyönyörű közönség, mennyi bájos nő, mennyire rágyúlt a kisasszonykák létszáma; a jövő farsangnak ugyan hozzá kell látni, — hogy ezen tömött sorokat megritkítsa. — Ábrándjaimból a Rudi et Comp. kellemes zenéje ocsított ki, mely elnémulván, csengettek, és a cifra elő-ponyva felgurult. — Mi haszna, én csak emberi hangot hallottam, de a hang emberét nem láthatám. Mily bosszantó már az, hogy az embernek fia befizet szeméért, füléért, s csak az egyikkel élvez, míg többi ártatlan tagjai a présben vannak. — Szerencsés voltam, hogy egyik szomszédom a tolmácsságot felvállalta. —

„Kicsoda az, kérdém, aki most beszél.“ — „Ez Horváth úr.“ — „No lám, horvát léttire mily helyes kijétséssel, folyékony tisztasággal beszél a magyar nyel-

vet, szinte gyönyörűség hallgatni; bizony tanulhatna tőle sok der-, die-, dasz-ba szerelmes magyar.

„Hát az a nő ki lehet?“ — kérdém — „Borgyas Regina kisasszony.“ — „Kár, hogy nem láthatom, mert csengő, édes beszéde szívemet ugyan mozgatja, ab in- visis is pariroznék rá, hogy szép egy teremtés lehet.“ —

Ekkor végig hömpölygött a parteren olyan hang, melyhez képest a 24 fontos ágyúé csak légydongás. — „Ez Pázmán úr, mondá tolmácsom;“ — Már hiszen akárki, szeretnék vele tüdőt cserélni. — E három úri komédiásnál több nem is produkálta magát, hanem osztán ezek mindnyájunk előtt elnyerték az egri nevet, mert azzal a drámával takarosán elbántak. — Viharos tapsokkal szolították elő mind hármukat, azután bekövetkezett a kínos oszla vizsla, melyben ugyan egy lélek sem halt meg, de fogadom, hogy egy test sem lett egészségesebb. —

Másnap a „Csacska nők“ vigjátékot adták, — de már ezt megnézni, — jobban mondva — „meghallgatni“ minden tagom protestált; — azért is a szomszéd becsületes csizmadia polgártársamat (ki értelmes, okos ember, a czéhgyűlésekben mindjárt a főczéhmaster után áll, ha t. i. a háta megé fűrődhatik) biztattam rá, hogy menjen el, s majd nekem a látottak és hallottakról referáljon. — Kérésemnek engedett a derék hazafi, s másnap palánkon át bírálta meg nekem, a mi a darabból hozzá a kakas ülőig feljutott. —

„Keveset erő mulatság volt az nagy jó uram — mondá — egy pár szapora nyelvű vászon cseléd beszélt ott össze-vissza mindenfélét, a miből nem lehetett az ember okos. — Jutott eszembe, hogy ha az én annyokom abból a gattungból volna, tudom Istenem, hogy sürün kijárna neki a lábszj-czuspájz; — nekem a vitézi théatromok tetszenek, melyben Zrinyi Miklós, osztán Hunyady püföli a törököket, — mert hiszen az olyan, „hogy van kend, mint van kend“ házi históriákkal itthon is torkig vagyunk.“ —

Sajátságos természete a magyarnak, hogy nevezetesebb viselt dolgait rendszeren vendégség — dinom-dá- nom által teszi emlékezetessé. — Születése, halála, név és születésnapja, elzáratása — kiszabadulása, távozása — megérkezése, mind eszem-izommal koronáztatik; ha ad, ha vesz, ha cserél, áldomás a bunkója. —

E réven szokásba jött a jótékony előadások után zenével fűszerezett társas közvacsora is, hol kiki saját zsebére traktálja magát. — E két előadást is a „Korona“ vendéglőben ily társas gyomor- és idő-töltés körötte, hol a hosszú asztalokon több boros mint vizes palackz lévén felrakva, a jelen „vizsketes“ világban párbajok is kovácsolódnak, — azért is ily helyeken én nem botorkálok, nehogy életemet más vegye el — mint aki adta.

Külömben színházon kívül meg volnánk úgy a hogy a régi bőrünkben, orvosi lebeszeti dialecticával kifejezve: „nálunk az uralkodó kórnemző nem hurutos csorvát — de a „pénztelenség.“ —

Reminiscentiák az inséges évre.

Orvos : No mi baj, hol a baj :
Beteg : Jaj a gyomrom, a gyomrom ! Ugy meg van terhelve, hogy már régóta nem tudok enni.

Orvos : Hát hol a baj öreg ?
Beteg : Biz' a gyomorban, már nem bírnak lábaim, mert régóta nincs mit ennem.

Cseh gyémántok.

Légyott.

Hogy elváltak tegnap este —
 Szerelmesen kezét fogtak
 S megígérték halk beszéddel :
 „Találkozunk édes, holnap.“

Másnap osztán találkoztak
 S vígan tölték el a napot,
 Jobban nem mulathattak vón'
 Fenn az égben az angyalok.

Szerelemben, csókban, kéjben,
 Mindegyiknek vala része,
 S úgy nevettek, hogy az öreg
 Kukkot se' tud az egészbe'.

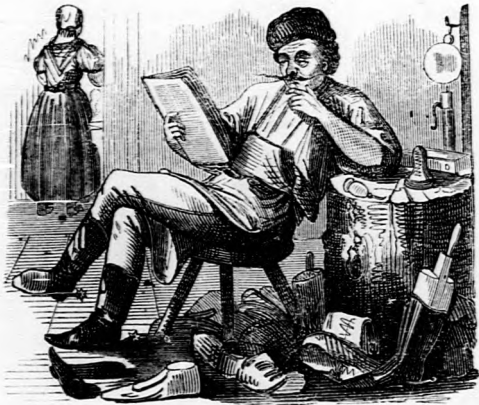
Ölelj . . . ölelj.

A nyakamat körül fogta
 Két kezével szorosán,
 Majd hogy meg nem fulasztotta
 Ajkamat a csókokban.

Ölelt, csókolt, szorongatott,
 Esküdte, hogy csak enyém, —
 S kért, — ha gyengéd szívű vagyok :
 Múltját elfelejteném.

„Ölelj . . . Ölelj szép menyecske !
 Erősen tartson karod.
 — Mert csak karod csatol hozzád,
 Szívem már nem bírhatod!“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Középen van az igazság!
Tudnillik az erszény közepében.

— — Most került egy könyv a kezembe, a minék a címe: „Egy millió tény!” Már most föltéve, hogy ennek a millió ténynek csak a címe van is e könyvben megírva, s minden tény címe csak tizenkét betüből áll; akkor a millió ténynek a pusztá tárgyjegyzéke tenne 40 vastag kötet könyvet.

— — Azt olvasom egy hírlapban, hogy Bécsben a közbátorság fenntartása végett 177 rendes katona van éjjelenként a rendőrség kezére bocsátva, a kik 88 részre osztva, segítenek czirkálni. E szerint minden patrolra esik 2 katona és egy nyolczvannyolczad rész.

— — Párizsban egy nevezetes sebészi találmány csinál most nagy lármát: tüdőgyulladás alkalmával a a tüdő keresztül szúrása, mely azt okvetlenül meggyógyítja. Az orvosok magukon kívül vannak örömlükben. (Nem tudom, a betegek osztják-e ezt a nagy örömet?).

— — Nyitrában egy zsidó leány keresztyénné akart lenni, de miután a plébános megtudta, hogy a leány hamisan esküdött, elkergette: ilyent nem fogad bé. A leány aztán még két helyen próbált szerencsét, mindenünnen elutasították, hitszegőt nem vesznek fel a hitbe. (Mért nem megy Antonellihez, ha magyar papok fel nem veszik, ott még meg is fizetnek neki érte, s a francia ujságok majd csinálnak belőle nagy lármát).

— — Egy morva pásztorgyereknek egy vándor kéményseprő azt mesélte tréfából, hogy mikor az embert felakasztják, abban a perczben rémitő szép muzsikát hall és csodadolgokat lát. A fiu megakarta próbálni, hogy milyen muzsika van a más világon? s felakasz-

totta magát a szijjostorára. (Hát aztán milyen muzsikát hallott?) Azt nem mondta el, mert ott maradt.

— — Egy német lap unalmában ilyen történetet gondol ki. Két diák ment az erdőben, talált két leányt, kérte tőlük pénzen a harisnya kötőjüket, nem adták, kért tőlük csókot, nem adtak, aztán erővel raboltak tőlük csókot; erre húsz más fagyűjtő asszony összeröfönt, diákokat körül fogták, diákok pénzt ígértek, asszonyok nem vették el, diákokat lefogták, kikötözték két fához, ott hagyták reggelig. Már most mi ebben a leginkább nem igaz? (Én azt nem hiszem, hogy a diákoknak pénzük volna harisnyakötőt vásárolni, mikor a vakációra hazamennek az iskolából). Én meg azt nem hiszem, hogy a leányok olyan nagyon kiabálnának egy csók miatt az erdőben. (Én meg azt, hogy az asszonyok az ilyen kiabálásra odahagynák a rözseszedést). Én meg azt, hogy két diák elengedje magát fogni az erdőn húsz asszony által. (Én meg azt, hogy ha ez megtörtént velük, ezzel a dologgal ők tovább dicsekedtek volna).

Mire használják már Pesten a hordárokat?

Ifjú. Mit kell fizetni estétől reggelig való munkáért?

Hordár. Egy forint húsz krajczárt.

Ifjú. Tud ön táncolni?

Hordár. Polkát, meg walczert.

Ifjú. Az kell. Adok dupla fizetést, az éjjel táncoljon a nagynénémmel a házibálban helyettem; ruháról gondoskodom, lesz vacsora is bőven.

Hordár. Szolgálatjára állok. Ne hozzam el a pajtásomat is? az még jobb tánczos.

Egy ujságíró panasza

a publikumához.

Ha a télen szolongatlak, kínálgatlak legszebben, Azt feleled:

„Ki olvasna most ujságot ebben a nagy hidegben?”

Ha a nyáron a programmom országsgzerte szét rebben, Azt mondod rá:

„Ki olvasna már ujságot ebben a nagy melegben?”

„Hilak máskor; azt feleled: „ejh, hagyj békét! nincs kedvem.

Ki olvasna

Ujságfélét most, ebben a *semmilyen-sem-időben.*“

Laptulajdonos és fűmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.